

3. KAPITOLA

Vy chcete klíč?“

„Moji rodiče ho chtějí. Jsou trochu unavení z le-
tadla, takže zůstali v hotelu. Napadlo je, že se tam
porozhlédneme, víte? Páni, paní Durashová, vzpomínáte na
tu starou pračku, která patřila mé prababičce? A na tu ždí-
mačku? Ta byla hustá, co? Ždímačka.“ *Chovám se tak rozto-
mile*, uvědomila si lehce nervózní Jenny. *Rozená podvodnice.*

Úsměv projasnil hubený obličej paní Durashové.
Byla to drobná, štíhlá žena, oblečená tak, jak si ji Jenny
pamatovala: ve vzorovaných šatech a svetru. „Taky jsem
tu pračku používala,“ řekla.

Vyslovila to skoro jako *pročku*.

„Já vím. To je na tom právě hustý!“ *Jestli budu ještě
o něco roztomilejší, asi se pozvracím*, pomyslela si Jenny.
Panebože – já jsem se snad právě zahihňala!

Ale zabralo to. Paní Durashová se prohrábla leskle
černou kabelkou. „Povím ti, jak se vypíná alarm.“

Jenny si v duchu oddechla a poslouchala stejně po-
zorně jako při úvodních pokynech k přijímacím zkouš-
kám. Cestou ze schodů verandy si opakovala: „Tři šest
pět pět na číselníku, potom zmáčknout enter, vypnout
enter. Tři šest pět pět, potom enter...“

„Máme časový limit,“ sdělila ostatním, kteří na ni
čekali za rohem. „Nakonec řekla, ať jí moji rodiče zítra
zavolají, protože ani netušila, že sem přijedeme. Když
nezavolají, pochopí, že něco není v pořádku.“

„Vůbec jsme se nevyspali,“ upozornil ji Michael.
„A k domu tvého dědečka jsou to tak dva kilometry.
Možná i víc.“

„Tak si vezmeme taxi,“ řekla Audrey netrpělivě.

„To nemůžeme.“ Dee zachrastila ledvinkou, ve které
byly jejich společné finance. „Každý jsme zaplatili tři-
nácet devadesát pět za vstup do parku a to nemluví-
m o všech těch párcích, co spořádal Michael. Utratili jsme
všechny peníze, co nám měly vydržet několik dní. Jsme
na mizině, princezno.“

„To je moje chyba,“ hlesla Jenny po prvním hrozném
okamžiku. „Měla jsem víc přemýšlet. Pokusíme se vyří-
dit všechno dneska v noci – ve Světě stínů si nemusíme
dělat starosti s penězi. Dva z nás se můžou vyspat, za-
tímco druhí dva budou prohledávat dědečkovy věci –
vystřídáme se, ano? A jíst můžeme energetické tyčinky
z vybavení, které máme s sebou.“

„Ale jestli nic nenajdeme dnes v noci...“ začal
Michael.

„Musíme,“ přerušila ho Jenny. „Zvládneme to, proto-
že musíme, Michaeli.“